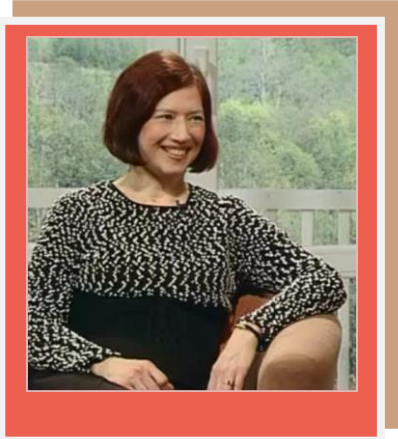

Osobné skúsenosti

26. Nina Dokučajeva

Narodila som sa v meste Gorkij. Mama bola profesiou zdravotná sestra, bola veľmi dobrá, veselá a láskavá žena. Otec robil majstra v továrni, vždy bol triezvy. Vyrastala som v láskavom rodinnom prostredí. Mama sa k manželovi správala s veľkým rešpektom, vždy ho považovala za hlavu rodiny a nás učila tomu istému. Žila tak, ako ju naučil Boh a rodičia. Bola pokorná, usmievavá, dobrá. Chodila do cirkevného spoločenstva. Starala sa o naše zdravie, snažila sa dodržiavať režim dňa, pred spaním nás vždy brala na prechádzky. Mali sme veriacu babičku, ktorá sa modlila za mňa i za nás všetkých.

Od detstva ma uchvátila príroda, rozloha kopcov, lesov. „To nemôže byť, že toto všetko len tak náhodne vyrástlo“, rozmýšľala som. Evolučnú teóriu moje srdce neprijímalo. Bola som presvedčená, že tu musí byť Nieкто, Kto všetko toto stvoril a všetko riadi.

V roku 1986 som vyštudovala lekársku fakultu. Po jej ukončení som odcestovala do prideleného mesta Sarans, kde som pracovala ako lekárka, chodila som tam do cirkevného spoločenstva, ale bohoslužbám som nerozumela. Keď som sa vydala, presťahovala som do Nižného Novgorodu. V tom období zaplavila Rusko vlna liečiteľstva: Anatolij Kašpirovský, Alan Čumak. Podľahla som tomu závanu a ukončila som ich kurzy. Vtedy som ani len netušila, že som tým vstúpila so kontaktom s mocou z „iného“ sveta, ktorá len tak ľahko nepúšťa svoje obeť z rúk.

Tri roky sme s manželom nemohli mať deti. Nakoniec som otehotnela. Doba bola ťažká: perestrojka, a niektorí, dokonca aj kňazi, hovorievali, že deti by sme zatiaľ nemali rodiť. Vtedy do nášho mesta prišiel kazateľ, ktorý vyučoval biblické pravdy. Ukázal mi v Biblii text, kde Boh povedal: „*Plodte a množte sa a naplňte zem; ...*“ (1. kniha Mojžišova 1,28). Uľavilo sa mi na srdci, keď som si uvedomila, že deti sú dar od Boha a On sa o nás postará, aby sme nehladovali. Ešte v ten večer, som sa počas cesty priamo v autobuse v duchu pomodlila k Bohu a poďakovala Mu. Keď som preštudovala cyklus prednášok, vedome som sa dala pokrstiť, ako o tom hovorili v Biblii. Čítať Bibliu a postupne sa dozvedať a porozumieť jej pravdám bola pre mňa obrovská radosť.

Na konci tehotenstva sa nečakane objavili zdravotné problémy a lekári mi odporučili urobiť cisársky rez. Dcéra bola omotaná pupočnou šnúrou, no všetko sa však dobre dopadlo. Keď som sa stala mamou, lepšie som začala chápať, ako nás Boh miluje, keď dal za nás na smrť Svojho jediného Syna. Keď mi po prvý krát priniesli dcérku Angeliku, pomyslela som si: „Dala by som ja svoje dieťa na smrť kvôli záchrane niekoho iného?! A Boh to urobil! Čo vtedy asi cítil?!“

Čoskoro sa dal pokrstiť aj môj manžel a začali sme spolu chodiť do cirkevného spoločenstva. Naša dôvera v Boha silnela, žili sme veľmi dobre. Rozhodli sme sa mať druhé dieťa. Začali sme sa o to vytrvale modliť a stalo sa, otehotnela som po druhý krát. Manžel sa veľmi obával, či druhý pôrod nebude taký ťažký ako prvý. Niektorí lekári sa tiež obávali konca tehotenstva a o môj zdravotný stav. Ale ja som verila, že Boh odpovedal na naše modlitby a

tešila som sa na druhé dieťa. V tom čase som pracovala ako obvodná lekárka v detskej poliklinike a pripravovala som sa na atestáciu. Všetky skúšky atestácie som urobila na výbornú a stala som sa doktorkou medicínskych vied (MUDr.).

V polovici tehotenstva sa mi začali objavovať opuchy, začal mi kolísať tlak. Prijali na do nemocnice pod stály lekársky dohľad. Tam sa ukázalo, že dieťa nemá dostatok kyslíka. Keď som bola v polovici ôsmeho mesiaca tehotenstva, lekári sa rozhodli pre operáciu. V noci pred operáciou sa mi bielkoviny v moči zvýšili desaťnásobne. V deň operácie som zavolała nášmu pastorovi s prosbou, aby sa za mňa modlili, pomodlila som sa a odovzdala som sa do Božích rúk.

Prebrala som sa ... až o týždeň. Ukázalo sa, že počas operácie došlo k silnému krvácaniu a objavil sa syndróm nezrážanlivosti krvi. Predtým som to nikdy nemala. Všetku krv, ktorú mali vtedy v nemocnici, použili pre mňa na transfúziu krvi. Keďže mám veľmi zriedkavú krvnú skupinu, veľmi ťažko hľadali darcov krvi, predsa našli dvoch – zdravotnú sestru a muža priamo z ulice. Až po desiatich hodinách sa podarilo zastaviť krvácanie. Moji spolu veriaci z cirkevného spoločenstva prišli do nemocnice a počas operácie sa za mňa neustále modlili.

Dieťa sa narodilo zdravé - 1,6 kg a 38 cm. Previezli ho do inkubátora v detskej nemocnici. U mňa však nastal taký stav, že môj organizmus neprijal cudziu krv a moje pľúca sa „scvrkli“. Nemohla som samostatne dýchať. Týždeň som bola v kóme – v bezvedomí. Keď som sa prebrala, ako lekárka som si uvedomila, že môj stav je vážny. Začala som sa modliť k Bohu, prosiť o odpustenie za moje hriechy a pripravovať sa na smrť. Niekoľko dní som ležala s infúziou v ruke a s kyslíkovou maskou na tvári - ako vo filme „Santa Barbara“ - a pozorovala, ako mi vymieňali kyslíkové bomby. Zdalo sa mi, že som herečka, s ktorou natáčajú film. Potom som pochopila, že všetko čo sa so mnou deje, je skutočnosť. O pár dní sa pridala obojstranný zápal pľúc, zlyhanie obličiek, zlyhanie srdca, v dôsledku zníženej imunity sa mi zapálili stehy a vďaka antibiotikám sa pridala masívna kandidóza. Napojili ma na prístroj na umelé dýchanie pľúc.

V hlave mi vírili myšlienky. „Prečo sa so mnou toto všetko deje? Nevidela som logiku vo svojej smrti. Prosila som Boha o dieťa a On mi ho dal! Som lekárka po atestácii – mohla by som ľuďom veľa pomôcť. Nakoniec, som veriaci človek, chcem slúžiť Bohu! Čo sa deje?“ Dospela k záveru, že o mňa prebieha boj medzi Bohom a satanom. Rozhodnutie je na mne. Komu uverím: diablove - že zomriem alebo Bohu - že ma uzdraví? Spomenula som si na Božie slová z Biblie, v ktorých Boh sľúbil držať ma za pravú ruku, že On je stále so mnou a začala som sa modliť: „Bože, Ty si mi sľúbil, že ma nikto nevytrhne z Tvojej ruky, že Ty ma budeš veľmi silno držať za ruku - a ja sa budem silno držať Teba. Vytiahni ma odtiaľto!“ Raz som sa cítila naozaj veľmi zle: silné búšenie srdca, dýchavičnosť. Cítila som sa, ako zo mňa odchádzajú všetky sily, jednoducho som zomierala. V hlave mi už znela smútočná hudba a videla som, ako ma pochovávajú. Zavolała som do cirkevného spoločenstva a poprosila som, aby za mnou prišli a vykonali obrad pomazania chorých, ako je napísané v Biblii: „Je niekto z vás chorý? Nech si zavolá starších Cirkvi; a nech sa nad ním modlia a mažu ho olejom v Pánovom mene. 15 Modlitba s vierou uzdraví chorého a Pán mu uľaví; a ak sa dopustil hriechov, odpustia sa mu.“ (List Jakuba 5,14-15).

Starší z Cirkvi prišli, keď som bola v bezvedomí, pomazali ma olejom a všetci sa za mňa spolu pomodlili. V noci ma znovu operovali. A potom bolo ráno! Nikdy naň nezabudnem! Zobudil ma jemný a teplý slnečný svit. Vedela som, že proces uzdravenia sa už začal. Srdce mi bilo pravidelne a v hlave som mala radostné myšlienky: „Satan, omeškal si! Ja

už nezomriem. Pomazali ma olejom!“ Bol to prelomový okamih. Nebola som ešte zdravá, ale cítila som, že sa už uzdravujem!..

Potom mi premývali priedušky – bolo to veľmi bolestivé. Liečba pokračovala. Stále som sa modlila a odvolávala som sa na Božie zaslúbenia. Boh povedal: „Vzývaj ma v deň súženia, vytrhnem ťa, a ty ma budeš oslavovať!“ (Žalm 50,15). Hovorila som Bohu: „Bože, koľko mám ešte čakať? Umieram! Zachráň ma a budem ti slúžiť celý svoj život!“ A On mi zo stránok Biblie odpovedal: „Či Boh neobrání svojich vyvolených, čo k nemu volajú dňom i nocou, a bude k nim nevšímavý? Hovorím vám: Zaraz ich obráni.“ (Evanjelium Lukáša 18,7-8). Počas tohto obdobia veľmi silného utrpenia som prežívala mimoriadnu Božiu blízkosť. Cítila som, že On je vedľa mňa, že posilňuje môjho ducha, že spolu bojujeme proti smrti. Vo chvíľach mimoriadneho nebezpečenstva začínam chápať, čo to znamená – vierou sa držať Boha. Jeho zaslúbenia boli pre mňa najlepším liekom. Často som si v duchu opakovala Žalm číslo 91 (žalm „Živej pomoci“). Biblia bola vždy so mnou. Keď som si ju nemohla čítať sama, poprosila som niekoho zo zdravotníckeho personálu. Rozprávala som im o Kristovi, o Jeho pláne záchranu pre každého človeka. A keď som nemohla rozprávať, písala som na papier.

Raz za mnou prišla lekárka z pôrodnice. Poradila mi, aby som pila koňak pre posilnenie imunity. Odpovedala som jej na papieri: „Nebudem, mňa uzdraví Boh.“ Hovorila: „Potrebujete užívať tento produkt a treba vycestovať do Izraela, aby vás tam postavili na nohy.“ Odpísala som jej: „Verím, že odtiaľto odídem do troch týždňov po vlastných nohách.“ A naozaj, po troch týždňoch som bola prepustená.

Po prepustení z nemocnice som mnohým ľuďom rozprávala, čo pre mňa urobil Boh, ako ma zachránil od istej smrti, ako som viac než mesiac bola pripojená na prístroje, pretože som sama nevedela dýchať. Lekári vraveli, že v histórii tej nemocnice, kde som ležala, ešte nikdy takto chorého pacienta nemali. Boli momenty, keď lekár povedal môjmu manželovi, aby si vzal moje osobné veci, lebo neprežijem. A naozaj, pacienti v takom stave, v akom som bola ja, neprežívajú. Ale ja som prežila! Bol to skutočný zázrak! Cítim sa, akoby som sa znovu narodila. Boh, jedine Boh ma zbavil od smrti. Som Mu vďačná za cirkevné spoločenstvo, za bratov a sestry, ktorí ma navštevovali, ktorí sa za mňa modlili deň aj noc. Nereptala som na Boha, nehnevala som sa na Neho, len som s Ním pokorne hovorila. Prosila som Ho o pomoc a podporu. Ani na minútu som nezapochybovala o Jeho láske ku mne. Inak sa ani nedá: „Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“ (Ján 3,16). Ako môžem po tom, čo pre mňa Boh urobil, pochybovať o Jeho milosti a láske ku mne, o Jeho pláne spasenia? Satan spôsobuje ľuďom trápenia, ale Boh chráni tých, ktorí v Neho veria. Kristovi apoštoli učili ľudí, že „do Božieho kráľovstva máme vojsť cez mnohé súženia.“ (Skutky 14,22).

Boh dopúšťa skúšky a vážne ťažkosti v živote veriacich ľudí, pretože utrpenie očisťuje dušu.

<i>Без высшей цели и причины Бог нам страданье не пошлет. Рука Отца из глаза сына Слезинки тщетной не прольет. Напиток сладкий долго жмут В давящих горького страданья. И те глаза, что слез не льют, Не могут излучать сиянье. (Лидия Антонычева)</i>	<i>Bez vyššieho cieľa a dôvodu Boh nám skúšky nepošle. Ruka Otca ani jedinú zbytočnú slzu zo Synovho oka nevytlačí. Nápoj sladký dlho tlačia v lise horkosti a trápenia. A tie oči, z ktorých sa nevyliala slza, nedokážu vyžarovať svetlo. (Lýdia Antonyčeva)</i>
--	--

Preložené so súhlasom www.3angels.ru.

